

DOPIS NEMOCNÝM

POSTNÍ DOBA A VELIKONOCE 2023

Milí přátelé, drazí nemocní,
milí senioři, sestry a bratři,

vstoupili jsme do postní doby, která nás připravuje na Velikonoce. Tento milostiplný čas nám má napomoci obnovit naši lásku k Pánu, který za nás trpěl a zemřel na kříži. K prožívání postní doby patří v mnohasetleté tradici církve také

modlitba křížové cesty. Je to pobožnost, kterou můžeme prožít společně či soukromě v kostele, v přírodě, ale také doma. V souvislosti s modlitbou křížové cesty se nám mohou vybavit Ježíšova slova: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, den co den bere na sebe svůj kříž a následuje mě.“ (Lk 9,23) To, že každý z nás neseme svůj kříž, to si vy ve stáří a nemoci jistě uvědomujete velmi dobře. Jsou to nejrůznější bolesti a omezení, která musíte nést. V modlitbě křížové cesty nebo při pohledu na kříž si ale můžete stále znovu připomínat, že v nesení kříže nejste sami. Máte určitě své Šimony a Veroniky v podobě těch, kteří vám pomáhají či slouží. Především však je s námi Kristus a jeho přítomnost a blízkost je nám útěchou a posilou.

V kancionálové písni číslo 711 se zpívá: „Kde jsi Jezu, spáso má, k tobě mysl zvedám?“ Její text vyjadřuje velkou touhu po Kristově blízkosti a jeho útěše a může nám dobře posloužit i k modlitbě. „Tvá vzdálenost duši tíží, stále hledím k tvému kříži.“ Je to právě pohled na kříž, který nás znovu ujišťuje o Boží lásce. O tom, že sice neseme

svůj každodenní kříž, ale neneseme ho sami. Kdosi napsal, že lásku bez kříže nelze najít a kříž bez lásky nelze unést.

Některé křížové cesty mají patnácté zastavení, které připomíná Ježíšovo zmrtvýchvstání a ukazuje celkový pohled na Velikonoce – svátky umučení, smrti a vzkříšení našeho Pána. Přeji nám, ať nás prožití postní doby a Velikonoc pevněji spojí s Kristovou láskou, která také nás vede skrze kříž ke vzkříšení.

Přeji vám milostiplné Velikonoce a žehnám

+ Martin David, apoštolský administrátor

Právě když jsem sláb, jsem silný

Bratři a sestry, píšu vám, seniorům, i když jsem na vlastní kůži nezažil, co stáří vlastně je. Skrze své slovo nás Bůh učí, že stáří patří úcta. Říká to Bůh, a to znamená, že to tak je! Bůh to říká mladým, ale i vám, abyste věděli, jakou úctou vás zahrnuje On sám. Bůh nikdy nedělá věci jen tak, ale každé Jeho slovo má hluboký smysl. Ptejme se proto, proč Bůh shlíží ke starším s takovou láskou? Odpověď hledejme v Bibli. Ta ukazuje nepříjemnosti stáří nesmírně realisticky. Stačí zmínit popisy stáří Izáka, kněze Eliho, krále Davida nebo Šalomouna. Bůh ví, co stáří je. To zjištění je na první pohled zbytečné. Ale je dobré uvědomit si, že Bůh ví, co starý člověk prožívá. Je dobré vědět, že to, co já zrovna prožívám, se nevyhýbá nějakým normám, ale patří k tomu, co Bůh určil jako důležitou součást lidského putování. Občas slýchávám, že se Bohu stáří nepovedlo. Je to k pousmání, stáří je totiž dar. Dar, bez kterého nevíme, jak bychom dopadli. A to už je k zamyšlení! Nesmírný význam stáří nepochopí člověk, který neví, že má nesmrtelnou duši. A právě proto lidé dělají vše, aby stáří nepřišlo, a když přijde, tak se je snaží schovat pod vrstvou make-upu či oblečení. Oni nevědí, že stáří má v sobě i hlubokou krásu. Nemění se jen tělo, ale i duch a duše. Sv. Pavel přece říká, že: „Tělo nám sice chátrá, ale duše se

den ze dne zmlazuje.“ Pokud se duše zmlazuje, tak kdo je vlastně starý a kdo mladý? Jde jen o úhel pohledu. Zde je vidět, že čas znamená pro Boha úplně něco jiného než pro nás. Vždyť právě když jsem sláb, jsem silný.

Drazí senioři, položme si otázku: Kdy? Jak? Jakým způsobem se uskutečnilo vykoupení lidstva? Ježíš Kristus uskutečnil vykoupení svým utrpením, které se v plnosti projevilo na kříži. Jak je to možné? Jak je vůbec možné, že právě tehdy, když byly Ježíšovy ruce přibity na kříž, nejvíc „vyráběly“? Jak je možné, že když byly Ježíšovy nohy přibity do kříže, byly nejvíc „pomocné“? Jak je možné, že když byla Ježíšova hlava a Jeho srdce uvězněny v nehybném těle na kříži, nejvíc „pracovaly“? Jak je možné, že když bylo Ježíšovo tělo přibito na kříž a bylo z lidského hlediska bez užitku, bylo ve skutečnosti nekonečně prospěšné?

Stárí se nejvíc podobá této části Ježíšova života. Omezuje vnější aktivity, činí ruce a nohy méně schopnými a nezřídka je úplně vyřazuje z provozu. Mnoho v těle se stává nefunkčním. Jak je těžké neslyšet. Nevidět. Nechodit. Nepamatovat si...

Jenže stárí se paradoxně stává příležitostí k největší aktivitě člověka. Je to čas žně. Čas zralého ovoce. Čas hojnosti darů pro celý svět. Bohu díky za stárí. Svět si neuvědomuje, za kolik vděčí starým lidem. Vykoupení je vlastně dění, které pokračuje ve starém člověku, který má účast na utrpení Krista. Vždyť skrze víru trpící člověk doplňuje to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap. (1Kol 1,24)

P. Mgr. Leslaw Mazurowski, farář farnosti Bolatice

S laskavým svolením časopisu Seniorské okénko i autora

Najít Krista znamená odhalit pokoj v srdci

Úryvek z promluvy papeže Františka – Velikonoční vigilie 2022

První zvěst o vzkříšení není svěřena formuli, které je třeba porozumět, ale znamení, které je nutné kontemplovat. Na hřbitově, u hrobu, kde by mělo být vše uspořádané a klidné, ženy "zjistily,

že kámen je od hrobu odstraněn, a když vstoupily, tělo Pána Ježíše nenašly" (Lk 24, 2-3). Velikonoce tedy začínají změnou našich plánů. Přicházejí s darem překvapivé naděje. Není však snadné ji přivítat. Někdy – a to si musíme přiznat – nemá tato naděje v našich srdcích místo. Stejně jako u žen v evangeliu i v nás převládají otázky a pochybnosti a naši první reakcí při setkání s nečekaným znamením je strach, "tvář skloněná k zemi".

Příliš často se díváme na život a realitu s očima obrácenýma dolů, hledíme jen na to, co se děje dnes, jsme zklamaní z budoucnosti, uzavíráme se do svých potřeb, usazujeme se ve vězení apatie, zatímco si stále stěžujeme a myslíme si, že se věci nikdy nezmění. A tak zůstáváme nehybně stát před hrobem rezignace a fatalismu a pohřbíváme radost ze života. Pán nám však v tuto noc chce dát jiné oči, které budou osvětleny nadějí, že strach, bolest a smrt nad námi nemají poslední slovo. Díky Ježíšovým Velikonocům můžeme udělat skok z nicoty do života "a smrt nás už nebude moci připravit o naši existenci" (K. RAHNER). Naše existence byla zcela a navždy zahrnuta bezmeznou Boží láskou. Je pravda, že nás to může vyděsit a ochromit. Ale Pán vstal z mrtvých! Vzhlédněme vzhůru, sejměme z očí závoj hořkosti a smutku, otevřeme se Boží naději!

Bratři a sestry, naše naděje se jmenuje Ježíš. Vstoupil do hrobu našeho hříchu, přišel na nejvzdálenější místo, kde jsme byli ztraceni, prošel spleť našich strachů, nesl tíhu našich útlaků a z nejtemnějších hlubin naší smrti nás probudil k životu a proměnil náš smutek v tanec. Oslavme Velikonoce s Kristem! Je živý a stále tudy prochází, proměňuje, osvobozuje. Při něm už zlo nemá moc, selhání nám nemůže zabránit začít znovu, smrt se stává průchodem pro začátek nového života. Protože s Ježíšem, Zmrtvýchvstalým, není žádná noc nekonečná a i v té nejhustší tmě září jitřenka.

